

[Camre.]

onsanbringes, men de har måske nok i nogen grad indflydelse på, hvilke børn der skal hjemgives eller anbringes under andre former end institutionsforsorg. Derfor vil jeg gerne her bede ministeren om at bekræfte eller afkræfte, hvorvidt Ekstra Bladets oplysninger kan være rigtige, således at vi gennem tallene for anbragte børn kan se, om der er sket det, bladet giver oplysning om, og på den baggrund måske kan forvente et ministerielt initiativ til at bringe den gode politik, som ministeren begyndte i 1973, til veje igen.

Socialministeren (Eva Gredal):

I anledning af hr. Camres spørgsmål kan jeg oplyse, at socialstyrelsens statistiske materiale ikke bekræfter den fremsatte påstand i Ekstra Bladet.

Hvis man ser på anbringelserne af børn og unge uden for deres hjem, så viser udviklingen, at en stadig større procent optages i private hjem. I 1966 udgjorde procenten 15,2, og ved den seneste opgørelse i 1974 var den steget til 28,8 pct. Jeg synes, disse tal understreger, at det i stadig større omfang har været muligt at efterleve børneforsorgslovens retningslinjer for placering af børn og unge, som har behov for støtte fra det offentlige, og hvorefter al anbringelse, alt andet lige, fortrinsvis skal ske i private hjem.

I konsekvens heraf viser tallene for børns og unges anbringelse i egentlige institutioner samtidig en faldende tendens. I 1966 var således 66 pct. af samtlige børn og unge, der var anbragt uden for deres eget hjem, placeret i institutioner, mens det tilsvarende tal i dag er 43,6 pct.

Også de absolutte tal viser en faldende tendens, når det drejer sig om den egentlige institutionsanbringelse. Af ca. 13.500 børn og unge var i 1974 kun 5.900 anbragt i institution. Det tilsvarende tal udgjorde i 1966 6.400 af et samlet antal anbringelser uden for hjemmet på 9.700. De nævnte tal viser altså, at der både procentvis og totalt er tale om en nedgang i antallet af institutionsanbringelser, og det er rigtigt, som hr. Camre sagde, at jeg pålagde dengang børne- og ungdomsforsorgen, at tallet for anbringelser i private hjem skulle bringes i vejret, fordi jeg finder, at privat pleje i mange tilfælde er bedre end institutionspleje.

Der har også som følge af dette kunnet nedlægges et ikke ubetydeligt antal institutionspladser. Således blev der i 1972-73 nedlagt 14 institutioner med i alt 254 pladser. Som også hr. Camre nævnte, vil jeg godt gøre opmærksom på, at institutionerne kun er et serviceorgan, der ikke selv har mulighed for at øge antallet af optagelser, idet det sker på initiativ af børne- og ungdomsværn eller for en række institutioner med særlige opgaver gennem en central visitering fra socialstyrelsen.

Som sagt mener jeg ikke, at den udvikling, der har fundet sted, med rette kan kritiseres, og jeg er overbevist om, at problemerne omkring eventuelt ikke udnyttede pladser vil findes deres løsning i forbindelse med de forhandlinger, der for tiden foregår i forbindelse med døgninstitutionernes overførsel til amtslig regie i tilslutning til bistandslovens ikrafttræden 1. april 1976.

Camre (S):

Jeg vil gerne takke socialministeren for svaret. Det glæder mig meget, at socialministeren kan give de oplysninger, der her fremkommer, og jeg vil kun i tilknytning til den erklærede målsætning, som ministeren fremlagde her, sige, at jeg håber, at ministeren vil have en tilskyndelse til at gå videre ad denne vej og søge antallet af institutionsanbragte børn yderligere nedbragt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Bernhard Baunsgaard (RV) til socialministeren:

„Kan ministeren give oplysning om, hvordan det går med arbejdet i den arbejdsgruppe om en pensionsreform, som socialministeriet har nedsat?“

(Spm. nr. 21).

Skriftlig begrundelse.

I betænkningen, der i sommeren 1974 blev afgivet af det udvalg, som blev nedsat efter en enstemmig folketingsbeslutning, og som skulle beskæftige sig med samordning af skatter og sociale ydelser m. v., hedder det i indledningen, at man foreløbig ikke vil beskæftige sig med samspillet mellem beskæftning og aftrapning af sociale ydelser m. v. uden for pensionsområdet.

Grunden hertil er, siges det, at der alle-